

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Csigó, 1993. július 17-én

*Kicsüng a nyárból néhány néma ág még –
szememre hajlik, elrebbent vizekre...
Fogyok, nővök: már fényig ér az árnyék,
mert senkié, ki mindenben hisz egyre.*

*Kövön futó hab, zajló könnyű dolgok,
zöld rovarok ragyognak, fúrge férgék!
Bölcs gyermek is lehetnék: szörnyű boldog,
mert férfimódra már semmit sem értek.*

Bírálóimhoz, születésnapomra. Plágium!

*Harmincnégy éves lettem én:
nem bódít versen vett remény,
se bú,
se báj.*

*A mennybolt menten rámborul:
nem éltem jól, sem jámborul,
csupán
bután.*

*Mint kínon égő ékezet,
lobog világom: létezek!
Enyém
e fény!*

*Hallom: vagyok, mert nem vagyok,
hisz bennem nem rág, nem ragyog
serény
erény...*

*Azt mondják, arcom régi maszk:
miért is vágok én grimaszt,
ha kell,
ha nem?*

*Divatbölcs egy sem érti tán:
helyettök lettem én vidám
iszony.
Bizony.*

*Magamnak túl nehéz terű
vagyok – nem vált meg vers, se bú,
se báj.
Sebaj.*

